

шиха да пристѣпятъ по-близко до дукияна. По-голѣмата, подтиквзана отъ по-малката си сестрица, се окуражи най-сетнѣ и запита продавача за тѣхната цѣна. Послѣ тѣ отеднажъ се дрѣпнаха задъ единъ жгълъ, по-голѣмата брѣкна въ джеба си и извади една кърпичка съ малко възелче въ края. Това бѣше, навѣрно, тѣхното цѣло съкровище. Тя развърза бързо възелчето и стотинка по стотинка почна да ги брои на простнатата ржчица на сестричката си, но ахъ! — паритѣ излѣзоха малко.

— Не стигатъ... — пошепна тя съ глухъ гласъ и съ разтреперани прѣсти и върза пакъ възелчето, а по-малката, изгубила всѣка надежда, несдържана — глухо и горко зариде.

Но колкото и скрито да ставаше това, то не избѣгна отъ острото око на стария полковникъ. Ами че тѣ бѣха негови стари познайници и обични! Особено днесъ той продължаваше да ги гледа изъ прозореца си и не пропустна ни едно тѣхно движение, ни една крачка. Той грабна по-скоро бинокла си и го насочи къмъ тѣхъ, като че наблюдаваше неприятелскитѣ дѣйствия.

— Ахъ, я гледай ти, какво имъ харесало на моитѣ малки птички — два стари портрета! Интересно е да се знае — какво намиратъ въ тѣхъ, защо имъ отиватъ очитѣ въ тѣхъ. — Мърморѣше той, и скри бинокла си чакъ, когато малкитѣ изчезнаха въ училището.

На слѣдущата утрина момиченцата се изправиха по-рано прѣдъ вѣхтошарския дукиянъ. Но... Господи! — портретитѣ липсваха! И очитѣ имъ затършуваха отвѣнъ, отвѣтрѣ — напусто: портретитѣ не бѣха тамъ. Уплашени и дълбоко огорчени, като да бѣха изгубили най-скѣпото си, тѣ се обър-